

Skyld, skulde den gamle Kavalier snart være kommen paa Hovedet ud af Døren.

„Og saa er det saa dansk . . . ikke sandt? . . . saa ægte pæredansk,“ blev Hr. Delft ufortrøden ved, idet han kastede et nyt, medynksfuldt Blik om paa Stuens Kummerlighed. „I andre Lænder vilde saadan noget være en Umulighed . . . lod sig ganske ikke tænke! I Amerika f. Eks —.“

Han gav sig til at fortælle om, hvad han engang havde oplevet i New-York med en ung Mand, der „machte en stor Karrier“ og snappede en Milliærdærdatter væk for Næsen af fødte Grever og Baroner, endda han var en fattig Djævel, der spiste sin Middag i en Saloon.

„Det unge Menneske hed Stadlmann, en Østerriger. Han var saadan en Slags Geni eller Charlatan, man kalder det; han vilde lave Sødme og Butter af Prærie græsset, uden at det først gik gennem Køer. Storartet Ide! Saa var det paa en Laboratorium, han gik der og eksperimenterede og blev bekendt med en Søn af Samuel Smith — De har nok hørt det Navn — en af Børsens Matadorer i Fifth Avenue, en Mand paa sine syv-otte Hundrede Millioner — Dollars, forstaar De! Og Samuel havde en eneste Datter paa tyve Aar, og, Gud forlade mig, gaar hun ikke hen og forliver sig i den her Stymp og vil partu gifte sig med ham. Hvad gi'er De mig! Naa, Fyren kom jo paa Hovedet ned ad Trapperne — naturligvis. Dersom en Mand som Samuel havde saadan rent ud foræret sin Datter bort, var han bleven til Grin i hele Unionen. Men nu var vi nogle Stykker, der havde observeret dette her og fulgt Sagens Gang, som det hedder; og vi sidder en Dag i vor Klub og bliver enige om, at der maa kunne laves Forretning ud af den Historie. Og saa dannede vi med det samme et Aktieselskab.“

„Et Aktieselskab? . . . Paa hvad?“ spurgte Per, der var begyndt at lytte.

„Paa hvad? Paa den unge Mand naturligvis . . . paa hans Chancer altsaa. Vi samlede en Aktiekapital . . . først paa fem, siden paa ti Tusind Dollars, for at han kunde etablere sig som en ung Levemand i New-York, leje sig en flot Lejlighed paa